

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce P. P., proti žalovanému Ministerstvu dopravy, se sídlem nábr. L. Svobody 12/1222, 110 15 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2009, č. j. 64/2009-190-TAXI/3,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 18. 2. 2009 vyslovil Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravy, že se žalobce jako provozovatel taxislužby dopustil správního deliktu podle § 35 odst. 3 písm. h) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě: při poskytování přepravy na trase dlouhé 5,4 km totiž účtoval částku 600 Kč, přestože byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 206 Kč (čl. 2 nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby). Tím porušil § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě ve spojení s § 15 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě (dále jen „vyhláška č. 478/2000 Sb.“); § 3 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele; a § 5 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách. Za tento správní delikt uložil správní orgán žalobci pokutu ve výši 100 000 Kč. Pro totéž jednání, jímž žalobce zároveň poškodil cestující na ceně jízdného [§ 21 odst. 13 písm. a) zákona o silniční dopravě], odebral magistrát žalobci průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby na dobu dvou let.

K žalobcovu odvolání zrušil žalovaný svým rozhodnutím ze dne 14. 9. 2009 výrok, jímž byl žalobci odebrán průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, a řízení v této věci zastavil; výrok, jímž byl žalobce shledán vinným deliktem podle § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě, změnil a žalobci uložil pokutu ve výši 50 000 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v části, v níž žalovaný změnil výrok magistrátu (a setrval na závěru o žalobcově vině, přičemž snížil uloženou pokutu na polovinu). Namítl, že již rozhodnutí v I. stupni bylo vydáno po lhůtě stanovené v § 71 odst. 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.); údaje v úředním záznamu, z něž vycházel při svém rozhodování magistrát, čerpala hlídka policie zprostředkovaně od manažerky hotelu, nikoli od zákazníka. Žalobce trvá na tom, že cenu zákazníkovi účtoval v souladu s cenovými předpisy; nemohl tedy porušit § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. Úctovaná sazba je podložena cenovou kalkulací na provoz vozidla (tu žalobce přiložil), která vychází z ekonomicky oprávněných nákladů, jak je definuje § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon o cenách (dále jen „vyhláška č. 580/1990 Sb.“). K tomu žalobce navrhl důkaz znaleckým posudkem, který by měl objasnit, zda částky účtované žalobcem odpovídají takovým ekonomicky oprávněným nákladům. Ekonomicky oprávněnými náklady argumentoval žalobce již ve správním řízení; správní orgány se však s tímto tvrzením dostatečně nevypořádaly. Žalobci je znám výměr Ministerstva financí č. 01/2007, v němž je do seznamu zboží s regulovanými cenami zařazena (oddíl B, položka č. 4) i taxislužba osobní na území obce; na základě již citovaného § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. však lze sjednat vyšší cenu, jsou-li tu dány, slovy vyhlášky, „některé určené podmínky“, jimiž se zboží odlišuje od zboží regulovaného. V případě taxislužby jsou takovými podmínkami náklady na pořízení vozidla, na vybavení, údržbu a náhradní díly, jimiž lze podstatně ovlivnit „jakost“ poskytované služby; k tomu žalobce dodal, že maximální ceny stanovené v hlavním městě Praze vycházejí z nereálných kalkulací a obecně je regulace cen v taxislužbě protiústavní (k tomu žalobce vyličil současný stav, v němž na území hl. m. Prahy existuje 121 stanovišť taxi, kam je však přístup omezen, a nepodaří-li se řidiči uzavřít smlouvu se správcem stanoviště, může své služby nabízet jen na méně lukrativních místech, což omezuje účinky trhu).

Podle žalobce není městská policie oprávněna vykonávat kontrolu podle zákona o silniční dopravě ani podle zákona o ochraně spotřebitele. Úřední záznam sepsaný policií mohl sloužit jen jako podklad pro zahájení řízení, nikoli pro rozhodnutí ve věci samé; magistrát však rozhodl, aniž provedl dokazování (výslechem cestujícího, manažerky hotelu a příslušníků hlídky městské policie). Žalobce proto navrhl důkaz výslechem cestujícího a příslušných policistů. Pro případ, že by soud neshledal důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí, navrhl žalobce, aby soud moderoval uloženou sankci, která je nepřiměřeně vysoká a nebere v úvahu kritéria pro ukládání sankcí uvedená v zákoně o silniční dopravě. Od sankce by mělo být upuštěno, případně by ji soud měl přiměřeně snížit.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svém postoji; má za to, že se řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami. K námitce, podle níž nebyla městská policie příslušná k provedení kontroly, žalovaný poukázal na § 2 písm. h) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (*Obecní policie odhaluje přestupky a jiné správní delikty, jejichž projednávání je v působnosti obce*). Rozhodnutí má podklad nejen v úředním záznamu městské policie, ale především ve stvrzence, kterou žalobce vytiskl cestujícímu, a dále ve vyjádření samotného žalobce; o průběhu událostí tak není pochyb. Žaloba by měla být zamítnuta a není tu místo ani pro moderaci, neboť pokuta byla uložena v přiměřené výši.

Ze správního spisu soud zjistil, že v této věci byl dne 25. 7. 2008 sepsán úřední záznam zde jmenovanými příslušníky Městské policie hl. m. Prahy. Ti byli přivoláni do hotelu Hilton v Praze 8 na základě stížnosti nespokojeného zákazníka taxislužby a své informace čerpali ze sdělení manažerky hotelu, na niž se cestující obrátil. K úřednímu záznamu je připojena fotokopie cestovního pasu zákazníka a účtenka z taxamtru, kde je ručně vyplněna trasa a strojově vytištěny údaje: jednorázová sazba – 90 Kč, sazba za kilometr jízdy – 90 Kč, délka trasy 5,4 km, celková cena – 600 Kč. Dne 7. 8. 2008 oznámil magistrát žalobci zahájení správního řízení v obou věcech, o nichž poté rozhodl (tj. porušení zákona o silniční dopravě a

odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby). Žalobce ve svém vyjádření ze dne 27. 8. 2008 konstatoval, že § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě neporušil: ve vozidle používá taxametr, po ukončení jízdy vydal cestujícímu nepoškozený a čitelný doklad o výši jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru a ručně doplněný o další údaje. Úctovaná cena byla zákazníkovi sdělena před jízdou, takže ani v tom žalobce nepochybil. Pokud byly porušeny nějaké předpisy, pak předpisy cenové; k prověření tohoto podezření ovšem slouží cenová kontrola a k tomu určené správní řízení. I jinak argumentoval podobně jako později v žalobě. Dne 16. 9. 2008 bylo žalobci oznámeno skončení dokazování a byl poučen o tom, že se může seznámit s podklady pro rozhodnutí; této možnosti žalobce nevyužil.

Žaloba není důvodná.

V řízení byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě (*Dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 750 000 Kč dopravci, který poruší ustanovení § 21*) ve spojení s § 21 odst. 3 tohoto zákona [*Provozovatel taxislužby je povinen zajistit, aby řidič při výkonu taxislužby používal taxametr uvedený v odstavci 2 a po ukončení jízdy bez vyzvání vydal cestujícímu nepoškozený a čitelný doklad o výši jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru. Podrobnosti o užití taxametru (...) stanoví prováděcí právní předpis.*] a s § 15 odst. 1 jeho prováděcí vyhlášky č. 478/2000 Sb., podle něž *Provozovatel taxislužby zajistí, aby řidič používal taxametr v souladu se zvláštním právním předpisem*. Poznámka pod čarou k této větě odkazuje na zákon o ochraně spotřebitele, který ve svém § 3 písm. c) stanoví, že prodávající je povinen prodávat výrobky a poskytovat služby za ceny sjednané v souladu s cenovými předpisy. Tímto cenovým předpisem bylo nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, které stanoví tarif u jednorázové sazby 40 Kč za jízdu, u čekání 6 Kč za minutu a u jízdy na území hlavního města Prahy 28 Kč za kilometr.

Lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 71 správního řádu je lhůtou pořádkovou; je-li rozhodnutí ve věci vydáno až po uplynutí lhůty, nemůže to proto mít vliv na jeho zákonitost.

Soud nesouhlasí s tím, že by si žalobce jako provozovatel taxislužby na území hlavního města Prahy mohl sám určovat ceny jízdného v závislosti na svých vlastních výpočtech nákladů a přiměřeného zisku; ostatně k těmto otázkám se už vyjádřila i judikatura, na niž odkazuje žalovaný. Soud nepochybuje o tom, že obec je oprávněna regulovat ceny taxislužby: podle rozsudku Nejvyššího správního soudu publikovaného pod č. 2344/2011 Sb. NSS je oprávnění obce k regulaci cen včetně stanovení maximálních cen taxislužby založeno ustanovením § 4a zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen. Podle § 1 odst. 6 zákona o cenách je přitom možno nahlížet na taxislužbu jako na trh ohrožený účinky omezení hospodářské soutěže.

Judikatura se vyjádřila i k argumentaci, podle níž se provozovatel taxislužby může odchýlit od úředně stanovených cen, liší-li se v jeho případě „*některé určené podmínky*“ – konkrétně náklady na údržbu a provoz vozidla. Pomine-li soud to, že takové náklady má každý provozovatel taxislužby (takže není zřejmé, na koho by cenová regulace měla dopadat, pokud by se od ní každý provozovatel mohl odchýlit na základě vlastního uvážení), lze opět odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 97/2008-78 (nepublikován). Podle něj platí, že provozovatel taxislužby provozuje přímo tu službu, jejíž cena je na území hl. m. Prahy regulována prostřednictvím úředně stanovené maximální ceny, a nikoliv jiný druh služby stejného užití, který by se od taxislužby lišil některými určenými podmínkami. Takový provozovatel proto není oprávněn zvýšit úředně stanovenou maximální cenu taxislužby o jím tvrzený rozdíl v ekonomicky oprávněných nákladech postupem podle § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., neboť zmíněné ustanovení na něj nelze vztáhnout.

Nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy ve svém § 3 odst. 1 stanoví, že maximální ceny platí pro výkon taxislužby na území hlavního města Prahy uskutečněné veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob; to znamená, že se maximální ceny vztahují na veškerá vozidla bez ohledu na jejich odlišnost (například v kvalitě či výši pořizovacích nákladů). Ustanovení § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. tak není možno použít v žalobcově případě, neboť neexistují žádné relevantní podmínky, které by jím poskytovanou službu odlišily od osobní taxislužby na území hlavního města Prahy, která regulaci podléhá. Maximální cena je tak závazná pro všechny poskytovatele dotčené služby bez rozdílu. NSS dále uvádí: *„Argumentace stěžovatele, že jeho zákazníci tvoří zejména zahraniční klientela a podnikatelé, kteří mají vysoké nároky na „jakost“ poskytované služby, je tak zcela nepřipadná. Je jistě představitelné, že zákazník, a to i zákazník tuzemský, upřednostní spíše jízdu v novém komfortním voze před jízdou ve voze značně zanedbaném, nelze z toho však vyvozovat závěr, že provozovatel kvalitnějšího vozidla je oprávněn svévolně účtovat zákazníkovi cenu vyšší, než je úředně stanovená maximální cena. (...) Veškerí zákazníci taxislužby jakožto spotřebitelé mají nepochybně oprávněné očekávání, že jim bude poskytnuta služba na určité úrovni a v určité kvalitě (například že nebudou nuceni přepravovat se ve vozidle nesplňujícím bezpečnostní požadavky či ve vozidle znečištěném apod.), aniž by za tento „komfort“ měli platit předražené jízdné.“* S těmito závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje. Stejně jako to správní soudy uvedly již mnohokrát, je třeba zdůraznit i nyní, že žalobcovo subjektivní přesvědčení o nesprávnosti či dokonce neústavnosti cenové regulace osobní taxislužby na území Prahy jej neopravňuje k tomu, aby tuto regulaci porušoval.

V této věci jde o delikt podle zákona o silniční dopravě, který je oprávněna projednávat obec (příslušnost magistrátu ostatně žalobce nepochybně); k otázce oprávnění příslušníků městské policie činit úkony vedoucí k zahájení řízení o jiném správním deliktu soud odkazuje na výše citovaný § 2 písm. h) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, který obecní (městské) policii ukládá povinnost činit takové úkony jako jeden z jejích úkolů. Soud k tomu pro úplnost a s ohledem na žalobcovy odvolací námitky dodává, že i pokud zákon o silniční dopravě odkazuje na zákon o ochraně spotřebitele, a ten zase na zákon o cenách, jde tu primárně o delikt v silniční dopravě, ne o delikt cenový, o němž by měly rozhodovat a v němž by procesní úkony směly činit pouze cenové kontrolní orgány.

Stejně tak není důvodná žalobní námitka, podle níž správní orgán nesprávně vycházel pouze z úředního záznamu policistů a neprovedl dostatečné dokazování. Soud považuje skutkový stav za řádně zjištěný; podkladem nebyl jen úřední záznam, ale především připojená stvrzenka z taxametru a vyjádření samotného žalobce, který nijak nepopřel, že za cestu dlouhou 5,4 km účtoval cestujícímu 600 Kč, pouze vysvětloval, že cestujícího o této ceně předem informoval a že cena je přiměřená jeho provozním nákladům. Dokazování výsledkem cestujícího, manažerky hotelu a policistů by nijak nepřispělo k objasnění věci, resp. věc nebylo třeba dále objasňovat, neboť nebyla po skutkové stránce sporná. Údaje uvedené na stvrzence se shodují s obsahem úředního záznamu i s vyjádřením žalobce ve správním řízení; pro zjištění, zda žalobce účtoval cestujícímu cenu odlišnou od ceny stanovené cenovým předpisem, nebylo podstatné, že cestující byl předem informován o výši takto nesprávně účtované ceny.

Žalobce v žalobě navrhl provést důkaz výsledkem cestujícího a výsledkem policistů, kteří sepsali úřední záznam. Dokazování provádí soud při jednání, na jehož nařízení žalobce netrval; jak však soud právě uvedl, takové dokazování by nebylo účelné a ani při jednání by je soud neprovedl. Stejně tak neodůvodněný je navrhovaný důkaz znaleckým posudkem, který by podle žalobce měl prokázat oprávněnost jím účtované ceny (tj. že tato cena odpovídá ekonomicky oprávněným nákladům a přiměřenému zisku ve smyslu § 2 vyhlášky č. 580/1990

Sb.). Předmětem správního a poté i soudního řízení je otázka, zda žalobce účtoval ceny vyšší než úředně stanovené; tato otázka byla zodpovězena kladně. Motivace, která k tomu žalobce vedla (tj. aby mu jeho podnikání přinášelo větší prospěch), je v tomto ohledu nevýznamná. Ani kdyby stávající cenová regulace neumožňovala žalobci nabývat přiměřeného zisku, nemohlo by jej to zprostit odpovědnosti za porušování platných předpisů.

Důvodný není ani návrh, jímž se žalobce domáhal snížení pokuty či upuštění od ní, neboť při jejím ukládání nebyla zvážena zákonná kritéria a pokuta je nepřiměřeně vysoká. Kritéria ukládání pokut za porušení zákona o silniční dopravě stanoví jeho § 36 odst. 2, podle nějž se přihlíží k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody. Žalobce neupřesnil, které konkrétní kritérium správní orgány podle něj přehlédly; podle zjištění soudu však byla vzata v úvahu všechna zákonná kritéria. Horní hranice pokuty za správní delikt podle § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě činila v době rozhodování správních orgánů 750 000 Kč. V prvním stupni správního řízení byla žalobci za první porušení zákona uložena pokuta ve výši necelé jedné sedminy horní hranice; to lze pokládat za postih dosti přísný. Žalovaný však ve druhém stupni pokutu snížil na polovinu, takže se dostala na úroveň jedné patnáctiny horní hranice; tuto výši pokuty již nelze považovat za nepřiměřeně vysokou.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková